

Svijet po mom

Iskreno, pri spomenu na ovu temu najprije sam zamislila nasmiješene ljude kako poskakuju ulicama dok ih okružuje gomila cvijeća. Daljnjim razmišljanjem, moje su asocijacije ipak postajale malo.. realističnije. Pokušavala sam pronaći način kako bih promijenila svijet da postane prekrasno mjesto za život svih nas. No, unatoč mome mozganju i ustrajanju, uvijek bih pronalazila mane u svojim maštarijama. Sve dok nisam shvatila da, kako bih došla do rješenja, moram promijeniti svoje razmišljanje u samom korijenu. Shvatila sam da nije svijet, odnosno Zemlja ono što treba promjenu, već sami mi- ljudi. Uzmimo trenutak i razmislimo malo. Nemamo li sve što nam je potrebno, a i mnogo više? Pružena su nam i brda i doline, no naši umovi su toliko zaslijepljeni novcem, vlasništvom i materijalnim stvarima da ne vidimo ljepotu pred nama. Tražimo živote na drugim planetima, a ne cijenimo ovaj na Zemlji koja je toliko savršena u svojoj suštini da nam pruža apsolutno sve što nam je potrebno. Imamo Sunce koje nas grije i pruža nam mogućnost izađemo na zrak i provedemo dragocjene trenutke u igri ili na piknicima. Imamo kišu da nas osvježi kada se i samo Sunce razveseli pa se s nama druži malo predugo. Imamo snijeg, taj divan bijeli omotač koji nam je pružio toliko uspomena. Imamo biljke koje nam stvaraju kisik, mora i vode koji su nam na raspolaganju, voće i povrće da nas hrane i još toliko toga da se i sami čudimo kada iz biologije proučavamo postanak Zemlje, kako je to sve tako genijalno posloženo da zadovoljava gotovo sve naše potrebe. Na raspolaganju nam je sve na Zemlji, a mi ipak uništavamo šume i livade kako bismo sagradili koju novu tvornicu ili pak još zgrada. Zagađujemo vode čije su količine ionako na izmaku, tjeramo životinje do izumiranja vrsta. Jeste li primijetili da je u filmovima budućnost uvijek prikazana kao neko tamno doba, gdje se ljudi voze uokolo u lebdećim automobilima, roboti obavljaju većinu poslova, nema osmijeha, glazbe niti ičega što zamišljamo pod srećom? Želimo li zaista svesti svoje živote na takvo nešto?

Mislim da ne. Jer ja, a vjerujem i mnogi drugi, volim cvijeće, Sunce, snijeg, more i parkove. I želim da to nikada ne nestane jer smatram da bi i sljedeće generacije trebale imati privilegiju uživanja u tome. Stoga svijet po mom nije savršeno mjesto u kojem su svi uvijek presretni. Svijet po mom je svijet u kojem smo svi napokon zadovoljni onim što nam je pruženo i shvaćamo prave vrijednosti.

Anja Domazet, 8.c